

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

AMY ANDREWS

Ji tai padarė!

9,79 Lt / 2013 liepa-rugpjūtis

Knygute.lt

Amy Andrews

(Eimi Endrius)

JI TAI PADARÈ!

Romanas

Versta iš Amy Andrews, Innocent 'til Proven
Otherwise, 2012

© Amy Andrews, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-630-6

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Įpilk du tekilos ir nesustok.

Nenoriai bumbtelėjusi prie baro šalia ilgako-
jės blondinės Aleiša Gregori sudejavo pama-
čiusi, kokį nuodą Katia pasirinko penktadienio
vakarui.

Tekilai skirdavo šeštadienio vakarus, bet
Aleiša iš patirties žinojo, kad meksikietiška
degtinė turi bjaurų įprotį nupūsti draugės dra-
bužius, ir dargi prieš netinkamus vyrus.

Nieko čia tokio, juk Katia - suaugusi moteris.
Bet kitą rytą sučirškia panikos pilnas skambu-
tis ir ji maldauja parsivežti iš keisčiausių vietų,
o paskui kokias dvi dienas tenka klausytis gar-
saus bjaurėjimosi savimi.

- Verčiau paimsiu ką nors su skėčiu.

Ne pirmus metus gerdama su Katia Aleiša ži-
nojo, kad kokteiliai veikia lėčiau. Be to, dabar
laiminga valanda, o į aštuonis dolerius kainuo-
jančius kokteilius negalima numoti ranka.

Katia dirstelėjo į draugę ir subarė:

- Ele, Ele, Ele. Miesto mergele. Neturi iš-
tvermės. - Ji vėl atsisuko į vaikiną už baro. -

Verčiau paruošk du romo kokteilius. O jei sugebėsi padaryti saldžius ir rožinius, ypatinga vieta mano širdyje tau garantuota amžinai.

Elė stebėjo, kaip Katia spigina akis į barmeną. Jo Adomo obuolys konvulsiškai trūktelėjo kartą, antrą, ir vaikas vos ne griūdamas puolė vykdyti Katios užsakymo.

Elė išpūtė akis į draugę:

- Katerina, jis - dar vaikas.

Katia nekreipė dėmesio.

- Kurgi ne, - atkirto apsidairiusi pritemdytame artipilniame bare, vėrė akimis aukas, zondavo kampus, vertino šio vakaro pasiūlą ir galimus kandidatus.

- Prikabinkime tau ką nors.

Elė papurtė galvą.

- Katyte Katia, kada gi esu kabinusi?

- Būtent! - Katia paplojo bičiulei per petį. - Gal jei bent kiek dažniau būtum pasikabinusi kojį vaikiną, ir su tuo pabaisa Tomu nebūtum susidėjusi.

Elė krūptelėjo. Katios įžvalgumas kartkartėmis brutalus.

- Na, aš su juo nebesusidėjusi, ar ne?

- Tik dėl to, kad tas išdavikas Tomas - buka-galvis. Džiaukis, kad lengvai išnešei kailį.

Elė nupūtė nuo akies įkyrią sruogą. Keista, bet ji nesidžiaugė. Šį vakarą pasijuto prasivėrusią žaizdą ir pati nustebo. O juk praėjo metai.

Reikia pripažinti – šlykštūs metai.

Barmenas pastatė priešais išpuoštus kokteilius. Katia apdovanojo jį garsiaja *koks-tu-didelis-ir-šaunus-vyras* šypsena, vaikinai skaisčiai nuraudo, o mergina daugiau nekreipė į jį dėmesio.

– Kas rankai? – paklausė Elė pametusio galvą vyruko.

Jis žvilgtelėjo į nedidelę raudoną žaizdelę ant plaštakos.

– Šią popietę bandžiau išskirti susipjovusius šunis, – nusišypsojo vaikinai. – Vienas įsižeidė.

Elė tik akis išvertė: nevykęs bandymas padaryti įspūdį.

– Ar pasiskiepijai nuo stabligės?

Barmenas įsmeigė akis į Elę.

– E... ne. O reikėtų?

Elė energingai sulinksėjo:

– Be abejo.

Jis dirstelėjo į Katią, o ši tik pečiais patraukė.

– Gerai, pasiskiepysiu... ačiū, – padėkojo ir

nuskubėjo priimti kito užsakymo.

Katia palingavo galva.

- Tu beviltiška.

Elė atsiduso:

- Atleisk, kitaip negaliu.

Katia nusivaipė, pakėlė taurę ir skimbtelėjo į Elės.

- Už sėkmę.

Elė susidaužė, bet pagalvojo, kad bus gerai ir tai, jei pasiseks išverti. Iškęsti šį vakarą nepalūžus ir nesusiraičius lovoje embriono poza. Paprastai geriausiu atveju pavykdavo nustumti skausmą šalin ir kuo nors užsiimti. Bet žinodama, kas dabar vyksta kitoje miesto pusėje, vėl viską pajuto kuo aštriausiai. Spoksodama į rožinį alkoholio sūkurį suprato, kad kelios tokios taurės gali padėti. Gurkštelėjo tiek pat kaip draugė ir beveik akimirksniu pajuto, kaip alkoholis kirto tarp akių.

Elė pastatė taurę ant baro.

- Aš galiu.

Katia linktelėjo:

- Aišku, kad gali. - Ji godžiai pagėrė ir kumštelėjo draugei į petį. - Vyras kitame baro gale tave stebi.

Elė pagalvojo, kad vargu ar kas nors nužiūri-

nėtų ją, sėdinčią šalia tikros Dievo dovanos vyriškajai giminei. Rimtai, kam vyrui domėtis panele Vidutinybe, jei gali taikyti į Deivę?

Bet, pripratusi prie draugės pašaipų, ji vis tiek pasekė Katios žvilgsnį. Gerai atrodantis vyrukas. Mielas kostiumas. Mielos akys. Miela šypsena.

Mielas. Mielas. Mielas.

Ir Tomas buvo mielas. Iš pradžių.

Elė giliai įkvėpė. Tomo išdavystė su dvidešimtmete rudaplauke sukretė jos pasitikėjimą savimi: Elė pasijuto sena – beveik trisdešimties – ir bjauri.

Prieš tą baisų įvykį žinojo – moterys tai nujaučia – esanti patraukli. Žinoma, ne Katios lygio, bet pastebėdavo, kad vyrai į ją dirščioja. Vešlūs plaukai, skaisti oda, dvylikto dydžio kūnas, o dar pridėkime D dydžio liemenėlę.

Pernai pirmą kartą – dėkui Tomui – pasijuto tikra baidyklė. Vaikino neištikimybė smogė tiesiai į jos *libido*.

Nepažįstamasis pakilo nuo baro ir pasuko į jų pusę.

– O, ne, – sudejavo Elė ir vėl mauktelėjo kokteilio. – Jis ateina.

Katia nusikvatojo.

- Tai gerai, - sutratėjo, - šį vakarą kabinam. Judame toliau. Negalvok apie meilę ir amžiną laimingą gyvenimą. Tau tik reikia vėl pabandyti. Susirasti vaikiną.

Elė atsiduso:

- Nepakenčiu ieškoti. - Ir tikrai nepakentė. Niekada nesijautė laimingesnė nei tada, kai buvo tik dviese su Tomu. - Gerai buvo ir be naujų pažinčių.

- O pažiūrėk, kuo viskas baigėsi.

Katia pamatė, kaip apniuko draugės veidas, ir pasigailėjo žodžių. Suspaudė Elės ranką ir pasakė tyliau:

- Atleisk, brangioji, bet reikia jį užmiršti. Baisuoklis Tomas, - Katia pažiūrėjo į laikrodį, - kaip tik šią akimirką sako *taip* moteriai brūkšnelis vaikui, su kuria apgaudinėjo tave - savo sužadėtinę, o juk tu dar ir laukeisi jo vaiko. Tomas, kuris pametė tave tą pačią dieną, kai tik persileidai, kai gulėjai ligoninėje pasrūvusi krauju ir raudojai kartodama, kad *to* vis tiek niekada nenorėjai.

Elė žaidė šalta taurės kojele gindama širdį nuo galinčių praryti sujudusių jausmų. Vaikinui prisiartinus, Katia pateikė dar vieną puikų argumentą:

- Drįstu teigti, kad tau priklauso truputėlis gaivinamo sekso. Jau laikas, Ele. Tomas parklupdė tave ant kelių. Bet praėjo metai - nebeleisk jam laimėti.

Nebeleisk jam laimėti.

Katios patarimas, kaip visada šiurkštus, rikošetu šokinėjo aplink Elės galvą. Ar ji iš tiesų nori praleisti naktį dulkindamasi su nepažįstamu vyru? Ne. Bet visą naktį galvoti, kad Tomas tai daro su naujutėle žmona, - dar prasčiau.

- Gerai, - atsiduso ji. - Gerai jau.

Katia išsišiepė ir stumtelėjo Elę petimi.

- Tik pabandyk, Ele, gerai? Tiek teprašau. Ir nedugnozuok kokios nors ligos vos jam prisėdus šalia.

- Na, gerai, gerai. Pabandysiu, juk pažadėjau.

Tik pabandyk. Tik pabandyk, - aidėjo Elės smegenyse ponui Gražuoliui išsidrėbus ant gretimos baro kėdės.

- Sveikos, damos, kaip šį vakarą sekasi?

Katia suspaudė Elės ranką ir nutaisė spindinčią šypseną.

- Pasakiškai, - linksmi atsakė. - O kai tu čia, dar geriau.

- Ir kodėl tokios nuostabios gražuolės bare sėdi vienos?

Nuo tokių tuščių plepalų Elė net sudrebėjo. Vaikinas akivaizdžiai puikiai išmanė viliojimo meną. Elė pasiruošė numanomam *Kur tu buvai visą mano gyvenimą?* Ir stropiai stengėsi nekreipti dėmesio į kreivą nosies pertvarą ir infekciją.

Tik pabandyk.

Ir ji pabandė.

Kokias penkias minutes klojosi puikiai. Jis abiem užsakė po saldų kokteilį. O tada uždavė lemtingą klausimą:

- Kuo dirbi, Ele?

Ši atsakė nė nepagalvojusi:

- Aš - smegenų chirurgė. - Katia įsitempė, o ponas Gražuolis nusikvatojo net atsilošęs. - Ne, aš *tikrai* smegenų chirurgė. - *Ar bent neseniai buvau.* - Gal esi girdėjęs - neurochirurgė? - paaiškino besišaipančiam vyrui supykusi, kad šis netiki.

Pono Gražuolio šypsena suvirpėjo ir išbluko, Elė ne tiek pamatė, kiek pajuto, kaip nusviro Katios pečiai.

- O, tikrai? - tarė jis tuštindamas taurę ir žvilgčiodamas į laikrodį. - Na, hmm... buvo

smagu susipažinti, damos, bet aš... hm... skubu.

Elė stebėjo, kaip ponas Gražuolis sprunka, lyg ji būtų prisipažinusi turinti Ebolos virusą.

Katia piktai dėbtelėjo į draugę:

- Kas?

Ši tik rankomis skėstelėjo:

- Juk nė neužsiminiau apie jo į akis krintantį sinusitą, ar ne?

Katia pakėlė antakius:

- Neurochirurgė?

- Bet aš ir esu neurochirurgė. Kodėl niekas netiki?

Katia atsiduso:

- Nes tai klišė, brangioji.

- Klišė būti neurochirurgė?

Gera sužinoti, kad dešimtmetis studijų ir žuomai sunkių pamainų nuvertinti iki klišės. Na, bet juk visas gyvenimas pastaruoju laiku čiuožia žemyn. Koks skirtumas, vis tiek atgal ji nebegrįš.

Niekada.

- Ne, brangioji. Tavo elgesys - klišė. - Katia atsiduso žiūrėdama į draugę. - Turėtum žinoti, kad vyrus tai gąsdina.

Ši išpūtė akis:

- Katyte Katia, neturiu laiko urviniams žmonėms.

- Šį vakarą turi, brangioji. Šį vakarą turi.

Elė papurtė galvą.

- Ak, nežinau, Katia... Man niekada nesisekė.

Katia nusišiepė:

- Na, tau pasisekė, kad esu aš. Pasitikėk manimi, apsiribok dabartine profesija, gerai? Prisimeni kavinę?

Elė abejodama sukando apatinę lūpą.

Kaip galėtų užmiršti?

- Pažadėjai pamėginti, - neatlyžo draugė.

- Gerai, susitarėme.

Maksas Šeringtonas nenoromis atsekė paskui savo draugą Pitą į barą. Dievas liudytojas, jis širdgėlą mieliau skandintų toliau nuo žmonių akių. Turėjo namie mielą buteliuką kliento dovanoto škotiškojo, kurį išsaugojo būtent šiais dienai.

Geltonojo voko iš teismo dienai.

Niekas geriau už dvidešimties metų senumo škotiško viskio butelį nenuramins įtampos vyro pečiuose ir gėlos krūtinėje.

Tačiau Pitas primygtinai reikalavo. O Maksas žinojo: kai šis užsispiria, atsakymo *ne* nepriima. Be to, neabejojo, kad draugo ketinimai patys geriausi. Pitas jaudinasi dėl Makso ir jo antivisuomeninio elgesio pastaruosius pusant-rų metų.

Maksas pagalvojo, kad gali skirti draugui šiek tiek laiko, juo labiau tokią dieną. Neabejojo, kad toks paukštyčių magnetas, jei tokių iš viso būna, po valandos kokią nors pasičiups, o jis ramiai keliaus namo pas pilnutėlį butelaitį.

- Puiku, atnešiu pirmą partiją, - tarė Pitas akimis naršydamas barą skersai išilgai.

Akys užkliuvo už blondinės raudona suknele su kojomis iki pat pažastų.

Ir dar pažiūrėk - ji turi draugę.

Jis nusišypsojo ir bakstelėjo Maksui į krūtinę.

- Manau, kad radau tavo rūpesčių sprendimą.

Maksas pasekė draugo žvilgsnį ir vos garsiai nesudejavo.

- Kam, po galais, man reikia Torės klonų? Maniau, atsitempei, kad užmirščiau žmoną.

- Buvusią žmoną, bičiuli, - pabrėžė Pitas.

Buvusią. Tiesa. Nuo šiandien oficialiai: gavo dokumentus....